

Hồi 116

Thêm Một Đệ Tử

A

ã Quân Vũ đoán biết lão diễn ra thân pháp Lăng Không Khử Độ tài tình quá khiến chàng cảm phục nên chàng có ý thức cố gắng rèn luyện.

Đêm ấy chàng khổ luyện không ngớt, qua ngày sau vẫn không thấy lão trở về, lòng chàng lo ngại.

Bỗng nghe một tiếng rống dài vang lên như chuông ngân. Nếu không phải người có một nội công cao thâm thì khó mà rống lớn như vậy được. chàng biết ngay đó là Lam Hải Bình.

Chàng vội vã đứng ngay thẳng chờ tiếp lễ.

Lúc đó chỉ thấy ngoài mười trượng, trong eo núi có một chấm đen chạy tới nhanh như sao băng. Trong nháy mắt đã đến lưng chừng núi rồi. Chàng định lên tiếng thì bỗng có luồng gió nhẹ đưa tới, thì ra Lam Hải Bình đã đứng một bên mà không kịp thấy.

Thấy Lam Hải Bình về một mình, chàng biến sắc run run hỏi:

- Thưa lão tiền bối! Tiểu sư muội Lý Thanh Loan của con đó đâu?

Lão cười ha ha nói:

- Vũ nhi! Sao vội thế! Để ta nói rõ rồi tự con kết luận lấy. Từ nay không nên xúc động như thế nữa, sẽ sanh chuyện không may cho cả đôi bên.

Chàng thấy lão bình tĩnh vui vẻ như vậy đoán biết sư muội mình chắc vô hại, liền hỏi:

- Thưa tiền bối! Văn bối chỉ sợ Lý sư muội có bề nào... Lý sư muội cùng văn bối cùng sống chết. Vì vậy mới lo lắng không biết nàng còn ở trên Côn Luân không và tại sao không cùng lão tiền bối đến đây?

Lão mỉm cười rồi từ từ nói:

- Thanh Loan đã cùng Lang Đại Công Chúa trở về Quát Thương Sơn rồi. Ta muốn dẫn nàng trở lại đây song ta nghĩ mấy tháng sau này là lúc mi cần luyện tập võ công, việc đó rất quan hệ với mi và thành bại ngày sau, không thể phân tâm tư tưởng được. Bây giờ Thanh Loan đã được tay Lang Đại Công Chúa coi giữ thì chắc chắn không có việc gì. Do đó ta không thể đem nàng về đây, để làm cho mi không thể chuyên tâm luyện võ được. Vì vậy sau khi biết tin ta chỉ trở về đây một mình.

Nghe nói, Mã Quân Vũ yên tâm nên không hỏi nữa.

Lam Hải Bình đến Côn Luân Sơn vừa lúc Thông Linh đạo trưởng tức giận trở về, còn Huyền Thanh đạo trưởng cũng đã xuống núi và người của Bạch Vân Phi cũng bỏ đi về Quát Thương Sơn rồi, còn Ngọc Chánh Tử thì đang đi tìm Lâm Ngọc Bích nên lúc đó ở Côn Luân rất vắng vẻ.

Lúc đó Lý Thanh Loan đang đứng tựa trên bàn trầm tư nghĩ ngợi.

Lam Hải Bình đứng nép bên phòng nghe nàng lẩm bẩm:

- Vũ ca ơi! Trời bể mệnh mông, huynh đi phương nào sao không cho muội theo với, giờ đây muội biết huynh ở đâu mà tìm.

Lão đứng trên nóc nhà nghe nàng nói như vậy trong lòng mừng rỡ, đoán biết kẻ nói đó chính là sư muội Lý Thanh Loan của Mã Quân Vũ, liền nghiêng mình lóng tai nghe thử nàng nói gì nữa.

Qua một lúc lâu nghe nàng hiu hiu nói:

- Hôm nay Đại tỷ tỷ đến đây lại ra đi một cách vội vàng như thế, sao không cho muội theo với! Vũ ca ơi! Huynh không được Đại tỷ tỷ cứu, vậy kẻ nào đã cứu huynh?

Nghe nói có Bạch Vân Phi đến, lòng lão cảm động và thầm nghĩ:

“Cứu Lý Thanh Loan ra thì không khó, nhưng dắt nàng đi theo thì cản trở sự luyện tập của Vũ nhi và cũng có thể trở ngại cho việc Bạch Vân Phi trở về cung điện nữa, sao mình lại không lập kế?”

Nghĩ như vậy lão liền bay vào cửa sổ.

Lúc đó Lý Thanh Loan đang trầm tư bỗng nghe có tiếng gió vang lên, nàng liền quay mình lại, rút kiếm ra nhìn đằng trước.

Thoát một cái, Lam Hải Bình đã đứng trước mặt Lý Thanh Loan mỉm cười.

Lý Thanh Loan thấy lão có hành động chớp nhoáng như vậy liền khẽ hét:

- Tại sao nửa đêm người xông vào Tam Nguyên Cung?

Lão mỉm cười nói:

- Ta đem tin Mã Quân Vũ đến cho cô, không biết cô có bằng nghe không?

Nghe nói nàng sửng sốt, đưa mắt nhìn quanh mình lão một lúc rồi run run đáp:

- Nếu vậy ông là người cứu Vũ ca phải không?

- Đúng vậy!

- Bây giờ Vũ ca tôi ở đâu?

- Không cần biết và cũng không nên biết!

- Sao Vũ ca không đến đây?

Lão thấy nàng đối với Mã Quân Vũ tình thâm nghĩa nặng như thế liền dịu giọng nói:

- Mã Quân Vũ phạm lỗi, Côn Luân Chưởng Môn tức giận nhốt vào phòng đá. Lão phu thấy hấn bị oan và có một việc đại sự muốn nhờ hấn nên không ngại sự mất lòng đối với Côn Luân, vội cứu hấn ra.

Nàng nghe vậy từ từ cúi xuống bái lão hai bái, rồi nói:

- Vũ ca là người rất thẳng thắn, tuyệt đối không bao giờ phạm đến qui luật. Lão tiền bối đã thương tình cứu người ra khiến tiểu nữ mến phục vô cùng. Nay tiểu nữ Lý Thanh Loan có mắt không trông đã thất lễ lúc nãy, mong tiền bối nhận lấy hai bái này để tạ ơn người đã cứu mạng Vũ ca tôi.

Lão cười vui vẻ nói:

- Bây giờ không phải lúc trả lễ, xin cô nương chờ làm như thế. Mã Quân Vũ hiện giờ cách đây ngàn dặm mà vẫn lo ngại cho cô nương, nên hấn nhờ lão phu đến đây, không biết cô nương có chịu làm theo kế không?

Nàng chậm rãi đứng lên rồi khẽ đáp:

- Nếu Vũ ca đã căn dặn thì tôi dầu chết cũng không dám từ chối. Không biết Vũ ca dặn bảo thế nào xin lão tiền bối cho biết.

Lão từ từ nói ra vẻ thận trọng:

- Lão phu biết Mã Quân Vũ bị hàm oan nên lão phu quyết định sẽ truyền thêm võ công cho hấn. Vì việc này rất quan trọng nên tạm thời đưa cô nương đến ở với Đại tỷ tỷ của cô nương. Đợi khi võ công Mã Quân Vũ hoàn thành, lúc đó cô nương sẽ tự nhiên gặp hấn.

Nàng cau mày nhìn lão một lúc rồi hỏi:

- Không biết ý kiến đó là do lão tiền bối đề ra hay là do Vũ ca đề nghị?

Lam Hải Bình một đời không nói dối, song bấy giờ dưới mắt đăm chiêu của nàng, lão đỏ mặt lên rồi đáp:

- Việc này tuy là do lão phu tự chủ trương lấy nhưng Mã Quân Vũ cũng đồng ý. Cô nương vẫn biết vấn đề luyện võ công phải chuyên tâm. Nếu cô nương không chịu tạm thời xa Mã Quân Vũ thì làm sao võ công của Mã Quân Vũ tấn tới được.

Nàng im lặng gật đầu đáp:

- Nếu Vũ ca muốn như vậy, tôi sẽ đi theo tiền bối.

Lão thấy nàng chỉ nghe đến tên Mã Quân Vũ thì việc gì cũng chịu cả, lấy làm lạ hỏi:

- Cô nương chỉ nghe mấy câu nói của lão phu đã vội đi theo ngay. Cô nương không sợ lão phu mượn tên của Mã Quân Vũ đến đây để phỉnh cô nương sao?

Nàng mỉm cười đáp:

- Sắc diện của lão tiền bối ra vẻ từ bi, mới ngó đã biết ngay là người tốt. Hơn nữa Vũ ca được người cứu cách đây mới hai ngày mà thôi, người bảo tôi đến ở với Đại tỷ tỷ thì tôi tin chắc ý kiến đó chỉ có Vũ ca tôi nói mà thôi. Thế thì tại sao tôi lại phải nghi ngờ nữa chứ?

Lão cảm thấy nàng nói cũng có lý, bèn nói:

- Nghe nói Bạch Vân Phi có đến đây, chắc bây giờ nàng vẫn chưa về đến Quát Thương Sơn đâu. Vậy lúc nàng xuống núi, cô nương có biết nàng đi ngõ nào không?

Lão hỏi như vậy là có ý muốn gấp rút đuổi kịp Bạch Vân Phi để trở về gặp Mã Quân Vũ cho kịp mà thôi. Không ngờ Lý Thanh Loan nghe hỏi đứng sững không biết trả lời ra sao cả, vì Bạch Vân Phi xuống núi là lúc nàng đang lo lắng cho Mã Quân Vũ, không biết chết sống lẽ nào, nên không biết nàng đi ngõ nào.

Vì vậy nàng khẽ đáp:

- Khi Đại tỷ tỷ rời khỏi núi, tuy tôi có ở đấy, song vì quá lo cho Vũ ca nên không chú ý đến nàng, nếu không thì tôi đã theo Đại tỷ tỷ rồi.

Đoán chắc nàng không nói dối lão nói:

- Vậy thì chúng ta đuổi theo không kịp đâu, nhưng cũng phải đưa cô đến Thiên Cơ Thạch Phủ đã.

Ra khỏi Côn Luân Sơn, lão thấy với vận tốc của nàng phải đi bốn năm ngày nữa mới đến Quát Thương Sơn, lão nói:

- Bạch Vân Phi đi trước mình những hai ngày, nếu muốn đuổi kịp hãy để lão phu giúp cho cô đi nhanh.

Dứt lời lão đưa tay xách nàng lên rồi phóng mình như gió, không tới canh tư đã vượt ngoài ba trăm cây số ngàn.

Qua khỏi canh năm trời đã gần sáng, trước mặt hiện ra một lâu đài nhỏ. Tuy trong đó có ít người nhưng chong đèn sáng như ban ngày.

Lão liền dừng lại và khẽ nói:

- Chỗ có ánh sáng đó chắc có gì lạ rồi, chúng ta sẽ đến đó xem thử. Nếu ở đó có Đại tỷ tỷ của cô thì khỏi phải đến Quát Thương Sơn nữa.

Dứt lời hai người liền đề đơn điền chính khí và nhảy lên lầu rón rén tiến tới.

Lý Thanh Loan đưa mắt ngó vào trong bóng nàng giựt mình lui lại hai bước.

Thì ra người đang ngồi trong đó chính là Diệp Vinh Thanh, phân cuộc chủ của Thiên Long Bang.

Từ khi Diệp Vinh Thanh từ biệt Tô Bằng Hải, rồi đi xuống núi ghé qua đây tìm bạn cũ. Không ngờ gặp phải Bạch Vân Phi và Ngọc Tiêu Tiên Tử. Lão kinh hãi, toan chạy trốn nhưng rồi bị Ngọc Tiêu Tiên Tử bắt gặp. Nàng nhảy tới trước mặt lão cau đôi mày liễu, nhìn thẳng vào mặt quát lớn:

- Diệp Vinh Thanh! Thiên Long Bang đã tan rã, mi còn có thể sống sót được sao? Gặp tay ta, ta đổ mi thoát đi đâu cho khỏi.

Nàng lướt tới vận công toan đưa ra chưởng. Bỗng Bạch Vân Phi cản lại không cho đánh vì nàng đang lo lắng tình trạng Mã Quân Vũ bị mất tích, nên lòng buồn tênh không muốn sinh sự.

Bạch Vân Phi nhìn thẳng vào mặt Diệp Vinh Thanh hạ giọng:

- Chúng ta không bao giờ giết kẻ cùng đường, nhưng ta khuyên người từ nay nên mở rộng tầm mắt nhìn xa hơn chớ có khoe khoan phách lối làm điều tội lỗi.

Diệp Vinh Thanh thấy Bạch Vân Phi có võ công hùng mạnh nên không dám phản ứng, chỉ đứng cúi đầu ngoan ngoãn.

Bạch Vân Phi cho đối phương một bài học rồi cùng Ngọc Tiêu Tiên Tử vào quán ăn qua loa, đoạn dắt nhau lên đường ngay.

Diệp Vinh Thanh lại tìm được một người bạn cũ ở trong trấn nên mãi chuyện trò suốt đêm rất tương đắc. Lão có biết đâu, ngoài kia Lý Thanh Loan và Lam Hải Bình đang đứng ngoài nhìn vào nghe Diệp Vinh Thanh nói:

- Ô! Hôm nay xui quá, gặp phải hai con nữ tặc dữ dằn. May nhờ con họ Bạch có việc đi gấp, nếu không thì khó khỏi thoát từ thân.

Nghe lão nói đến Bạch Vân Phi, bỗng vẻ mặt Lý Thanh Loan tươi như hoa, nàng khẽ kẹp tay Lam Hải Bình nhảy xuống lầu.

Đi được vài dặm nàng từ từ nói:

- Người đó tức là một trong Ngũ Kỳ phân cuộc chủ của Thiên Long Bang.

Lý Thanh Loan tiếp:

- Theo lời lão nói thì Đại tỷ tỷ mới vừa gặp lão đây. Có lẽ bây giờ Đại tỷ tỷ chưa ra khỏi ba thôn trấn này đâu. Nếu cố gắng đi nhanh thì may ra gặp được.

Lam Hải Bình gấp rút nói:

- Nếu vậy, chúng ta hãy đuổi theo gấp.

Dứt lời hai người chạy như bay, chỉ trong chốc lát đã ra khỏi ba thôn trấn rồi.

Bấy giờ, trời đã rạng đông. Trên đường kẻ gánh người gồng buôn bán nhộn nhịp. Đàng xa hai hiệp nữ phóng mình như hai làn khói trắng.

Lam Hải Bình vận nhõn quang nhìn kỹ biết là Bạch Vân Phi, lão thúc giục:

- Kìa, Lý Thanh Loan! Chúng ta đi nhanh tý nữa.

Dứt lời hai người chạy gấp.

Lý Thanh Loan mừng rỡ gọi lớn:

- Đại tỷ tỷ! Xin dừng bước ...

Bạch Vân Phi quay lại trông thấy Lý Thanh Loan dừng chân lại hỏi:

- Loan muội! Sao muội lại đến đây?

Lý Thanh Loan im lặng nhảy vào lòng nàng mân mê chiếc nút rồi mới đáp:

- Vũ ca bảo tỷ tỷ phải coi sóc muội, nên muội cùng một vị lão tiền bối áo xanh đuổi theo tỷ tỷ đến đây!

Bạch Vân Phi ngạc nhiên:

- Vũ huynh bảo tỷ phải lo cho muội?

- Muội chỉ nghe lão nói!

- Lão là ai?

Lý Thanh Loan chỉ ra đằng sau.

- Kìa...

Bỗng nàng vùng ra khỏi lòng Bạch Vân Phi đưa mắt nhìn bốn phía như tìm kiếm vật gì rồi nói:

- Lạ quá! Lão đang đi với muội, thế sao không tìm thấy đâu nữa?

- Lão là ai?

- Một lão già áo xanh. Lão già áo xanh người rất tốt. Trên đường đi lão kéo tay muội chạy như bay. May mắn là muội gặp Diệp Vinh Thanh, nếu không thì làm sao biết được tỷ tỷ ở đây?

- Lão định đem muội đi đâu?

- Lão đem muội đến Quát Thương Sơn tìm tỷ tỷ nhưng may gặp tỷ tỷ ở đây thì lão lại biến đâu mất.

Bạch Vân Phi nghe nàng nói vậy đoán biết lão già áo xanh đó là sư phụ của mình liền hỏi:

- Muội gặp lão vào lúc nào?

- Tối hôm qua.

- Lão đã nói gì với muội?

- Lão cho biết là lão đã cứu Vũ ca và hiện giờ đang truyền dạy võ công, nên tạm thời không thể gặp mặt, phải gửi muội cho tỷ tỷ coi sóc. Do đó lão đem muội đến Thiên Cơ Thạch Phủ ở với tỷ tỷ.

- Vũ huynh chỉ bảo thế thôi sao?

- Vâng chỉ thế thôi!

- Muội có biết lão già ấy là ai không?

- Muội không biết, nhưng chỉ biết lão là người tốt. Đường lão thấy muội chạy theo không kịp nên tận tay xách muội bay vùn vụt. Không biết tỷ tỷ có quen với lão không? Nếu quen thì nhớ khi nào gặp lão cho muội gửi lời cảm ơn đấy nhé!

Bạch Vân Phi nghe mấy lời chất phát, nàng vuốt tóc Lý Thanh Loan nói:

- Không những lão quen với tỷ thôi, mà còn là sư phụ của tỷ nữa.

Lý Thanh Loan nghe vậy mừng rỡ nói:

- Đã là sư phụ của tỷ tỷ tất nhiên võ công phải xuất chúng. Vậy thì Vũ ca được lão truyền dạy thật là điều vinh hạnh quá nhỉ!

Bạch Vân Phi thấy nàng mừng rỡ như vậy, cảm thấy lòng mình cũng vui vui. Nhưng Bạch Vân Phi không hiểu vì lý do gì mà sư phụ mình lại cứu Mã Quân Vũ, lại còn dạy võ công cho chàng nữa. Nàng cau đôi mày liễu suy nghĩ không ra.

Lý Thanh Loan thấy vậy không nhẽo:

- Tiểu muội không lúc nào không nhớ tỷ tỷ, tại sao tỷ tỷ gặp muội lại buồn như vậy, hay là muội có làm gì méch lòng tỷ tỷ chăng?

Bạch Vân Phi mỉm cười:

- Loan muội! Chớ có đa tâm. Tỷ đang phân vân không biết sư phụ đem Vũ huynh đến chỗ nào để dạy võ công, và không hiểu tại sao người lại không muốn gặp mặt tỷ? Sự suy nghĩ của tỷ đâu có quan hệ đến muội, muội chớ hiểu lầm.

Lý Thanh Loan nghiêm giọng:

- Trên đường đi muội không nghe ông ta đề cập đến việc ấy. Nhưng xét trên thái độ đủ biết ông ta xem việc dạy võ công cho Vũ ca quan trọng lắm. Tỷ tỷ xem thử ông ta thường thích núi nào, chúng ta sẽ đến đó có thể tìm gặp được.

Bạch Vân Phi cúi đầu suy nghĩ:

- Tỷ biết sư phụ thích núi Sơn Cốc Liêu nhưng thường ít khi rời khỏi Quát Thương Sơn lắm. Nay sư phụ đã cho muội biết việc dạy võ công cho Vũ huynh là điều quan trọng, thì khó tìm gặp. Thôi ta hãy trở về Quát Thương Sơn đã.

Ngọc Tiêu Tiên Tử nói:

- Đã gần đến Quát Thương Sơn rồi sao chủ nhân không gọi linh hạc chở Loan muội và chủ nhân về trước đi?

Bạch Vân Phi thấy lời đề nghị của nàng hợp lý liền hú lên một tiếng, âm thanh vang ra ngoài một trăm cây số ngàn.

Quả nhiên không bao lâu có một chấm đen từ xa bay tới đáp xuống bên mình Bạch Vân Phi.

Bạch Vân Phi chỉ con linh hạc Huyền Ngọc nói với Lý Thanh Loan:

- Loan muội! Muội có thích cỡi hạc không? Bây giờ ta còn cách Quát Thương Sơn mấy trăm cây số, muội hãy leo lên lưng hạc để nó đưa muội về trước.

Lý Thanh Loan vừa cười vừa leo lên mình hạc.

Bạch Vân Phi quay lại nói với Ngọc Tiêu Tiên Tử:

- Lần này người tự ý xuống Côn Luân Sơn để cứu Vũ huynh tuy là có lòng tốt nhưng mọi hành động cần phải cho ta biết trước, chớ có âm thầm như thế nữa. Còn đối với ta, ta cũng không muốn can thiệp đến việc thế gian nữa. Chỉ vì Côn Luân phái đến Quát Thương Sơn bắt Vũ huynh nên ta mới tức giận xuống núi can thiệp. Nay Vũ huynh đã được cứu rồi, dĩ nhiên không còn quan hệ đến Quát Thương Sơn của chúng ta nữa. Vì vậy khi về Thiên Cơ Thạch Phủ ta quyết định đóng cửa tu hành, không biết đến việc trần tục nữa. Ta coi người có lòng trung thành, nên mới cùng người chung sống, nhưng nếu người không dứt bỏ nợ trần duyên thì ta không thể dung nạp. Để chứng minh lòng người, ta chỉ cần một lời hứa của người đối với ta.

Ngọc Tiêu Tiên Tử lễ phép đáp:

- Tiểu tỳ xin nhận tội. Từ nay hành động của tiểu tỳ không dám qua mặt chủ nhân nữa, và sẽ cùng chủ nhân tu luyện, tuyệt đối không xuống núi. Nếu có sai lầm chỉ xin chịu lấy trọng phạt của chủ nhân.

Bạch Vân Phi nói:

- Đây chỉ còn cách Quát Thương Sơn vài trăm cây số. Với sức khinh công của người có thể vài ngày sau đến nơi. Ta và Loan muội xin về trước. Người phải nhớ lời dặn của ta là không nên can thiệp vào việc trần thế nữa, nên giữa đường người chớ gây chuyện đấy nhé!

Trước vẻ mặt nghiêm khắc của Bạch Vân Phi, Ngọc Tiêu Tiên Tử không dám trái ý, nàng khẽ nói:

- Vâng! Tiểu tỳ sẽ về ngay.

Bạch Vân Phi cùng Lý Thanh Loan nhảy lên lưng hạc khẽ đập vào lưng. Con Huyền Ngọc cất cánh bay cao hơn mười trượng, rống một tiếng dài rồi ẩn thân trong làn mây bạc.

Lý Thanh Loan ngồi trên lưng hạc nhìn xuống vỗ tay reo:

- Ô! Cảnh vật dưới đất đẹp quá, kìa con sông uốn mình như con rắn bạc, núi non cây cỏ một màu xanh mơn mớn như thảm nhung, thích quá tử nhĩ!

Bạch Vân Phi ôm chặt Lý Thanh Loan:

- Ngồi cho vững muội ơi! Rủi mà té xuống đất thì Vũ ca của muội bắt đền tử đấy!

Lý Thanh Loan ngã vào lòng nàng khẽ nói:

- Đại tử tử! Muội không hiểu tại sao muội lại có phần phước được một người tử tốt đến thế! Tử hãy hứa với muội, từ nay đừng xa muội nhé!

Đây nhắc lại Lam Hải Bình khi thấy Bạch Vân Phi thì bảo Lý Thanh Loan chạy đến còn lão lại ẩn núp trong rừng cây không cho Bạch Vân Phi thấy.

Lam Hải Bình đã quyết định đem Bạch Vân Phi trở về kinh sư để nàng dứt khoát mối tình với Mã Quân Vũ và để khuyên Hoàng Thượng hồi tâm cứu vãn thiên hạ sinh linh. Nhưng lão vẫn biết kế hoạch chưa thành công nên chưa tiện gặp mặt nàng.

Lam Hải Bình mãi nấp trong rừng khi thấy Bạch Vân Phi và Lý Thanh Loan cùng cỡi hạc bay đi, lão vội quay về gặp Mã Quân Vũ thì mặt trời đã lên độ vài con sào.

Lam Hải Bình thấy vẻ mặt chàng kinh ngạc, lão nói:

- Khi Huyền Thanh dẫn mi rời khỏi Quát Thương Sơn thì Bạch Vân Phi đã quyết đến Côn Luân Sơn để cứu mi. Quả nhiên nàng giữ đúng lời hứa đến tận Côn Luân Sơn trong lúc mi còn nằm trong phòng đá. Nàng đã chất vấn Thông Linh đạo trưởng nhiều điều gay gắt. Thông Linh thấy võ công của nàng hùng mạnh khó cự đương, hơn nữa nàng đã thi ân cho Côn Luân phái nên họ phải thân hành đến phòng đá mở cửa cho mi ra. Ngờ đâu ta đã cứu mi rồi nên nàng vội xuống núi.

Mã Quân Vũ không ngờ sự việc của mình lại có thể như thế nên chàng sửng sốt.

Lam Hải Bình lay chàng một cái hỏi:

- Mi lo nghĩ gì thế? Hay mi không muốn để sư muội mi theo Bạch Vân Phi?

Mã Quân Vũ đáp:

- Văn bối tuyệt đối không có ý như vậy. Loan muội và Đại tử tử rất tâm đầu ý hiệp. Nếu được theo Đại tử tử thì văn bối rất yên lòng mà Loan muội cũng thích lắm.

Lão lại hỏi:

- Nếu vậy sao mi lại buồn?

Mã Quân Vũ rơi lệ nói:

- Lão tiền bối không rõ chứ Đại tử tử đã thi ân với văn bối rất nhiều. Bây giờ phải làm cho Đại tử tử nhọc tâm mãi thì làm thế nào có thể đền đáp được ân kia? Lòng dạ của văn bối rối loạn lắm!

Nghe chàng tỏ lời thành thật tri ân Bạch Vân Phi, lão thừa cơ hội nói:

- Nếu mi biết ơn Bạch Vân Phi, thì sau này nếu có cơ hội giúp Bạch Vân Phi, mi nghĩ thế nào?

Chàng lắc đầu than thở:

- Ôi! Cơ hội ấy thật là hi hữu. Nhưng nếu có duyên như vậy thì dù cho vãn bối nát thân cũng báo đáp cho kỳ được.

Nghe chàng nói khấn khải và thành thật Lam Hải Bình rất vui mừng khuyên:

- Mi có lòng dạ như vậy, chắc chắc sẽ được toại nguyện. Bây giờ cần phải yên tâm theo ta tập luyện võ công đi.

---- o0o ----